

Изпитанията на малката Пиерета

Хектор Мало

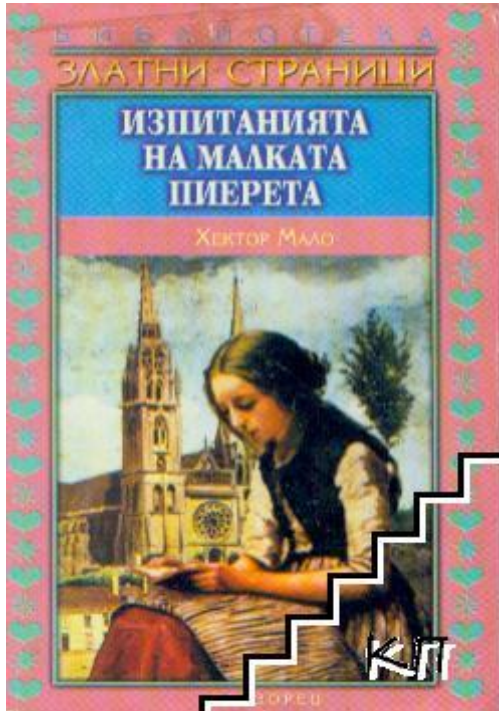
Как ще се почувствате, ако сте само на дванадесет години и останете без пари и близки в огромния и непознат Париж? Можете да разчитате само на себе си и магаренцето Поликарп. Но с какво може да ви помогне то, освен да ви погали с меката си муцунка? Единственият ви шанс е да намерите богатия си дядо. Ала той живее далече от Париж и дори не е чувал за вас. С всичко трябва да се справи малката Пиерета!

Дали тя ще се изгуби сред опасностите, които дебнат отвсякъде? Ще съумее ли да преодолее всички изпитания и да намери щастието си?

Отговорите на тези въпроси ще откриете, като намерите и прочетете книгата. Още мнения за нея:

<http://az-deteto.bg/knigi/izpitaniyata-na-malkata-piereta/238/kniga.html>

https://www.helikon.bg/books/11/-Изпитанията-на-малката-Пиерета_131566.html#book_info

В тази книга се разказва за приключенията на едно дванадесетгодишно момиче на име Пиерета. Тя изживяла много приключения след загубата на родителите си и в търсене на богатия си дядо, който живеел далече от мястото, където била Пиерета. Когато се запознала с него, той я обикнал много, без да е знаел, че тя му е внучка. Накрая дядо ѝ разбрал коя е тя и настъпил краят на нейните изпитания. Героите са Пиерета, господин Волфрам Пендавоан (дядо ѝ) и други.

Източник:

<http://svetkavitsi.webnode.com/chitatjelski-dnjevnik/marija-aljeksandrova/>

Страници от читанката за четвърти клас на изд. „Булвест 2000“ с автори Татяна Борисова и кол.:

Малката Пиерета

На следния ден Волфрам Пендавоан дойде по същото време, придружен от директора. Пиерета не можеше да отиде при него, защото беше много заета – превеждаше разпореденията на главния монтьор. Тя напълно привикна към новите си задължения и се справяше без затруднение.

Старият фабрикант се приближи и започва да не прекъсват работата. Като се наведе към директора, той прошепна:

— Нашето момиченце се оказва прекрасен инженер.

— Наистина тя е удивително умна за годините си.

— А как добре и внимателно ми прочете вчера вестниците! Повярвайте ми, тя превежда по-добре дори и от Бендит.

— Интересно е да разберем какви са родителите ѝ. Облечена е много безлично, съм виждал по-износена пола от нейната, а обувките ѝ като че ли сама си ги е майсторила.

— Какво е лицето ѝ?

— Умно, открито, енергично и същевременно кротко.

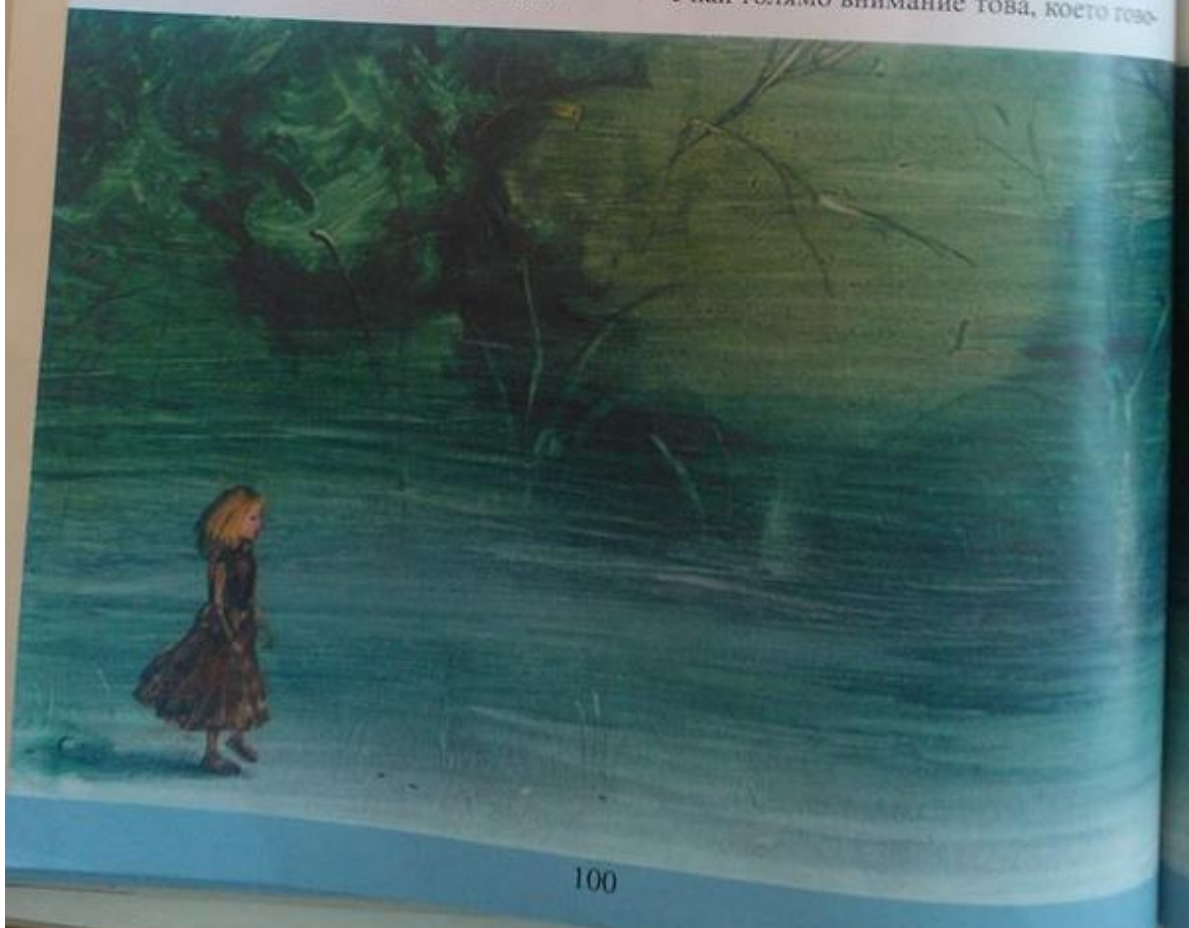
— Откъде е дошла?

— Мисля, че е чужденка.

— Казва, че майка ѝ говорела английски.

— Много е симпатична и се държи с такова достойнство, че работниците ѝ се подчиняват безпрекословно.

От долитащите до нея думи Пиерета схвана, че си говорят за нея, но не можа да чуе много, защото трябваше да слуша с най-голямо внимание това, което гово-

...ма майсторът и работниците. По едно време господин Пендавоан я извика:

— Орел!

Тя изтича към него.

Както вчера, той я помоли да му прочете вестниците, след което се отправиха към кантората.

— Казаха ми, че нямаш родители.

Майка ти отдавна ли почина?

— Вече пет седмици.

— А баща ти?

— Той почина преди шест месеца.

— С какво се занимаваха родителите ти?

— Бяха фотографии и обикаляха разни страни.

— А ти как попадна тук?

— Мама, умирайки, ме накара да обещая, че ще отида в родното място на баща ми. Тя се разболя тежко и бяхме принудени да разпродадем всичко за нейно-

то лечение. Дойдох дотук пеша.

Старецът махна с ръка. Пиерета, тълкувайки погрешно жеста му, се смути.

— Извинете, аз ви отегчих с моите приказки.

— Не, напротив, обичам хората, които при нещастие не падат духом. Чудесно е да видиш подобно качество у възрастен човек, а за дете е направо удивително. Разказвай по-нататък.

— Трудно ми беше, но се ориентирах по картата.

— А как се научи?

— Когато си принуден да пътуваш по различни места, скоро се научаваш да ползваш географска карта.

— Струва ми се, че тук, вляво, има пейка. Да седнем и ще ми разкажеш всичко.

И Пиерета му разказа подробно как съвсем бе отмаляла в гората и как Поли-

карп я спаси, как тя работи със Заешката кожа и как постъпи на работа във фабриката.

— А кога мислиш да продължиш пътя си?

— Не мисля да заминавам оттук.

— А твоите роднини?

— Не ги познавам и не знам как биха ме приели. Сигурно не са чували за мен, тъй като баща ми е бил скаран с близките си. Но сега и да не ме приемат, няма да умра от глад.

— Може би съображенията ти са разумни, но все пак не е излишно да им пишеш. Може пък да те приемат добре. Тежко е за малко момиченце като теб да живее само.

— И още как! Изпитала съм го вече и ако бях уверена, че ще ме приберат при себе си, бих се чувствала толкова щастлива. Но могат и да ме прокудят като баща ми...

— Нима той е извършил нещо лошо?

— Не вярвам. Той бе толкова добър с мен и мама и ни обичаше толкова много. Предполагам, че причината не е била особено сериозна.

— Макар и да са били в лоши отношения, мисля, че ще те приемат добре. Децата не бива да отговарят за грешките на възрастните.

— О, ако беше така!

— А баба ти и дядо ти имат ли други деца освен баща ти?

— Не, той им е бил единствен син.

— Тогавя непременно им пиши. Ти съвсем не познаваш живота, бедно дете! На старите хора също им е много тежко да доживяват дните си в самота.

— Наистина ли мислите така?

Той не ѝ отговори веднага, но въздъхна тежко.

— Да, старците също страдат от самотата.

По Хектор Мало

Из „Изпитанията на Малката Пиерета“

открито лице – смело, честно лице
безпрекословен – безропотен, без възражение
жест – движение на ръката, с което се подкрепя нещо казано
да прокудя – да изгоня някого

■ Кой е главният герой?

■ Кои от посочените чувства изпитват към момиченцето хората, сред които живее то?

● обич

● уважение

● възхищение

■ Какви качества на Пиерета откривате чрез епитетите, с които е описано лицето ѝ?

■ Разкажете кратко какво е преживяла Пиерета, преди да попадне в родното място на своя баща.

■ Прочетете и обяснете какво означават думите на стария фабрикант, след като изслушва разказа на детето.

■ Какви чувства към Пиерета се пораждават у вас, след като прочетохте откъса?

